

POSTANOWIENIE

Dnia 24 listopada 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Antoni Górski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Dariusz Dończyk

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Gminy M., Gminy M. X. i Miasta W. przeciwko Skarbowi Państwa – Ministrowi Środowiska

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 listopada 2011 r.,

zażalenia powodów na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 25 maja 2011 r.,

oddala zażalenie; zasądza od strony powodowej na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa 120 (sto dwadzieścia) zł kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 25 maja 2011 r. odrzucił – jako spóźniony – wniosek powodów Gminy /.../ o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia wyroku tego Sądu celem wniesienia skargi kasacyjnej. Jednocześnie odrzucono wniosek powodów o doręczenie wyroku Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem. W zażaleniu skarżący wnosił o uchylenie postanowienia o odrzuceniu wniosku o doręczenie wyroku Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem. Skarżący argumentował, że czynności zmierzające do przywrócenia terminu podjął już w dniu rzeczywistego uzyskania wiedzy o zaistniałej w sprawie pomyłce.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c., w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie, z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹ k.p.c., a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. Istotne znaczenie ma zatem rozstrzygnięcie, czy postanowienie w określonym wyżej przedmiocie ma charakter kończącego postępowanie w sprawie.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 25 maja 2011 r. o odrzuceniu wniosku o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o doręczenie wyroku Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem, jako niekończące postępowania w sprawie, jest niezaskarżalne. Postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie jest dopiero postanowienie Sądu Apelacyjnego w przedmiocie odrzucenia wniosku o doręczenie wyroku Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 1). W zażaleniu na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 25 maja 2011 r. zgłoszony został wniosek w trybie art. 380 w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 398²¹ k.p.c., o dokonanie pośredniej kontroli postanowienia o odrzuceniu wniosku o doręczenie wyroku Sądu Apelacyjnego z uzasadnieniem.

Takie stanowisko umożliwia zajęcie się merytorycznym aspektem rozważanego zagadnienia, przy czym stwierdzić należy, że wywody powoda

zmierzające do wykazania, że Sąd Apelacyjny uchybił przepisom dotyczącym instytucji przywrócenia terminu, są nietrafne.

Skarżący przyznał, że w dniu 7 grudnia 2010 r. jako pełnomocnik powodów sporządził wniosek o doręczenie wyroku wraz z uzasadnieniem. Wniosek ten został omyłkowo przesłany wraz z korespondencją do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, a po odesłaniu stamtąd – przesłany do Sądu Apelacyjnego. Niedokonanie czynności w terminie, jak również związane z tym komplikacje i niejasności, były efektem uchybienia w pracy personelu kancelarii.

W judykaturze panuje zgodność, że brak winy w uchybieniu terminowi oceniany jest z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy, przy uwzględnieniu obiektywnego miernika staranności, jakiej można wymagać od strony należycie dbającej o swoje interesy. Art. 168 § 1 k.p.c. nie rozróżnia stopni winy co oznacza, że nawet lekkie niedbalstwo świadczy o zawinionym niedokonaniu czynności w terminie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 29 października 1999 r., I CKN 556/98, niepubl., z dnia 8 grudnia 2004 r., I CZ 142/04, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2007 r., II CZ 116/06, niepubl., z dnia 26 kwietnia 2007 r., III CZ 22/07, niepubl., z dnia 23 listopada 2005 r., II CZ 103/05, niepubl.).

W sytuacji, w której strona jest reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, przy ustalaniu jej winy w niezachowaniu terminu należy mieć na uwadze działania pełnomocnika, którego obciążają zaniedbania osób, którymi on się posługuje, w tym także personelu kancelarii prawnej (por. postanowienia SN z dnia 12 marca 1999 r., I PKN 76/99, OSNP 2000, Nr 11, poz. 431, z dnia 15 marca 2000 r., II CKN 554/00, niepubl., z dnia 28 października 2004 r., III CZ 93/04, niepubl., z dnia 23 stycznia 2008 r., V CZ 134/07, niepubl.). Odpowiedzialności pełnomocnika nie wyłącza okoliczność, że pełnomocnik strony powodowej, korzystał z obsługi sekretariatu „Kancelarii R. i Partnerzy” jako adwokat „of counsel”.

Argumentacja pełnomocnika wskazująca na podjęcie wiedzy o zaistniałej pomyłce dopiero w dniu 11 lutego 2011 r. nie wpływa na okoliczność zaistniałego uchybienia oraz przyczyn jego powstania. Zawinienie pełnomocnika w uchybieniu

terminu jest równoznaczne z uchybieniem samej strony, a przy ocenie, czy doszło do zawinonego działania, należy odwoływać się do obiektywnych mierników staranności. Błąd sekretariatu i zatrudnionych pracowników kancelarii jest przejawem zawinonego działania adwokata.

Wobec powyższego zażalenie podlega oddaleniu (art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Postanowienie o kosztach uzasadnia art. 98 § 1 k.p.c.